

Appreciatie.

door NANNIE VAN WEHL.

Als mijn dochter en mijn zoon, zestien en dertien jaar oud, samen bezig zijn, beluister ik hen vaak om te weten te komen, hoe het opgroeiend geslacht over vele dingen en verhoudingen denkt.

Schrik niet van 't woord: beluisteren. Hun kamers grenzen aan elkaar en de conversatie wordt gevoerd door de open schuifdeur.

En mijn zoon heeft een basstem van jewelste, geheel passend bij zijn figuur en zijn manier van optreden, zoodat zijn leeftijd geheel in 't vergeetboek is geraakt en mijn dochter à pair met hem onderhandelt.

Mijn beluisteren is dus meer: opletten. En schik hebben. En soms ook schrikken. Maar heel vaak wat opsteken.

De stem van de jeugd — het oordeel van de jeugd — het kan ons allen te pas komen.

Van de week had mijn dochter haar vrijen Woensdagmiddag op het hockeyveld doorgebracht.

Hij zweert bij wintertennis en kan voortaan naar hartelust ook 's winters spelen, daar we hier in de buurt een prachtig nieuw complex gravelbanen zijn rijk geworden; zóó nat, zóó droog. Hun wegen scheiden zich dus in hun vrijen tijd en dan wordt bij de hereeniging verslag uitgebracht. Mijn dochter begon haar rapport.

„Fijn gespeeld. Bijna een klap gekregen — jôh — als ik me niet gekronkeld had — zeg — stel je voor, dat kind, Mientje van Duren, dat 's nou ook lid van de club geworden, en die der moeder kwam der brengen, jôh!”

Een zware baslach.

„Ja, jôh en die moeder zei tegen juffrouw Vervloet (de leidster) dat haar dochttertje nog nooit gehockeyd had” — hier werd de stem

van de arme moeder geridiculiseerd, en de zorg, die er in geklonken had, gecaricaturiseerd — „en of juffrouw Vervloet nou een beetje op haar letten wou!”

De baslach, begeleid door het meisjeslachje. En de bas, die het vonnis uitspreekt: „Jôh — zoo sullig!”

Mijn hart is heelemaal voor de moeder. Ik begrijp haar volkomen. Ik zou niet anders willen doen. Maar — ik heb 't niet gedaan. Die Mientje is in leeftijd net tusschen mijn zoon en mijn dochter in — en nu moet ik toch in mijn eigen even lachen, zoo totaal als mijn kinderen mij in dit soort dingen naar hun hand gezet hebben. Ik zou overal mee willen gaan, overal bij willen gaan, overal bij willen zitten, naar mijn ingeschapen bezorgde aard — maar ik ga nergens mee heen en zit nergens meer bij en laat ze op de fiets samen uit Hilversum terugkomen, van de nationale kampioenschappen, of uit Jutfaas, waar Arne Borg en Norelius gezwommen hebben.

Even tracht ik een woordje voor die moeder tusschenbeide te brengen, maar ik krijg nul op 't request.

„Jôh! zoo sullig! En jij doet zulke dingen toch ook niet!”

„Ja, maar, zeg, ik heb er altijd lust in!”

„Nou, 't is sullig!”

Arme Mientje van Duren!

Onder dat etiket zal ze niet licht uit komen — dat moeten de moeders wèl bedenken!”

Nu heeft hij wat in 't midden te brengen.

„Zeg, vanmiddag wel moeten spelen met die Jenny — gô, zoals die prikt!”

„Welke Jenny?” vraagt mijn dochter.

„Nou, je weet wel, met die sullige lange vlechten!”

Voor mij verrijst het beeld van een mooi, groot kind. De dikke zwarte vlechten zijn zóó gebreed, dat ze van haar slapen af neerhangen op haar borst.

Ik vind het beeldig staan. Het doet me goed, nog eens h a a r te zien. Vlechten. En dan zulke.

Ik kan begrijpen, dat een Moeder het zonde vindt, zoo'n weelde te vernielen. Maar je hoort het; die sullige vlechten!

Arme Jenny. Nu moet ze zóóveel meer ongemak verdragen dan haar vriendinnetjes met de bubikopjes en nu is dit haar betèling: het kind met die sullige lange vlechten!